

● Yunus Akdaş*

Gailelere Boğulmuş Dünyamıza Kültürel Bir Damar Ekleyerek Can Yürütmek Mümkün mü?

İş adamları olarak hayatımız görüşmeler, anlaşmalar, çalışanlar, iş problemlerinin çözümü, para, banka, borç, alacak diye geçiyor. MİAD'ı kurduktan hemen sonra aramıza katılarak önce hoş muhabbet ve sohbetleri ile ortamlarımızı tatlandırdı Cumali Ünaldı. Sonra da MİAD'a yeni bir can damarı sağlayarak bizimle yük omuzlayan biri oldu.

MİAD'a kültürel bir damar eklemeliyiz derdi hep. Ve yaptı da. Hem de işe nereden başladı biliyor musunuz; "Malatyalı Kimdir? Malatya neresidir?" sorusunu sorup memleketi şiir tadında konuşturarak. Hem de olgun yaştaki iş adamlarına edebi akışlı konuşmalarda rol vererek üstelik gençlerin de gönlüne hitap ederek.

Düşünsenize Malatyalılara Malatyalı kimdir? Malatya neresidir? diye soru sorarak bizi ve memleketimizi konuştu Cumali Ünaldı. Hamaset yaparak değil, tarih, kültür, bilgi, şiir, edebi birikimimize baş vurarak. İnsani derinliğimizi tekrar tattırarak.

Hala tadı damağımızda yer etmiş, zaman zaman arkadaşlarımızın da dile getirdiği gibi memleketimizin zenginliğini, insan hazinelerinin çeşitliliğini keşfetmemizde yardımcı olan anlatımları ve önerileri olurdu. Bir "MİAD Buluşmaları" programı tasarlarken "Bizim Hırant'ı da davet edelim" teklifiyle unuttuğumuz ve aramıza buyur etmemiz gereken zenginliğimizden birini daha katmıştı aramıza. Ne de güzel olmuştu. Ama Hırant'la birlikteliğimiz adeta 'namusumuza kallesçe el uzatılmış hissi' içinde; yüzüstü uzanmış halde ve tabanı delik ayakkabısının ayan beyan görüldüğü fotoğraf karesine boğazımız düğümlenmiş vaziyette bakakaldığımız zamana kadar sürmüştü. Malatya'nın bir değerini, ülkemizin değerli bir evladının değeri bilinmemişti. Biz değer bilmeliyiz diye koştururken birileri değerlerimizi biçmeye ahdetmişti adeta.

Cumali Ünaldı biz değerlerimizin hayattayken değerini bilmiyoruz, yaşayan insan hazinelerimize yönelim derdi. Onun sebep olmasıyla hiçte az olmayan miktarda program yaptık.

Necmettin Bitlis'ten, Kadir Eriş'e, Mesut Parlaktan, Kenan Işık'a davetlilerimizle iş dünyasının mücadeleci ortamından sıyrılıp insani yanlarımızı güçlendiren anı, hatıra ve tecrübelerin paylaşıldığı güzel anlar yaşadık. O dönemde bir dizi haline getirdiğimiz herkese açık MİAD Buluşmaları, Gençler için Fikir Platformu toplantılarının bir kısım içeriğini bu programlar oluşturdu.

Bakımlı ve iyi giyimli hali dikkat çekiciydi. Konuşmaları sanki yazı metni okurmuşçasına düzgün ve akıcıydı. Üstelik sadeydi ve insana edebiyat parçalıyor hissini hiçbir zaman vermezdi. Ama şiir okurken, ya da bir yazı alıntısını aktarırken "yararlanın, tat almaya bakın ama dikkat mühim bir şey naklediliyor" havasını vermeyi de becerirdi.

Yani iş galesi başını aşmış adamlara dahi sözünü dinletmeyi becerebilen bir adam. Değerli eşini, çocuklarını tanımaktan mutluluk duyduğumuz güzel bir ailenin de sahibi. Kendisine bir ömür mutluluk ve sağlıklı günler diliyorum.

En değerli hazinelerimizden olan "söz"ün güzeline peşindeki yazın dünyamızın emektar yayın organı Hece Taşları Dergisinin değerli okuyucularına da başlıktaki sorunun cevabını iş insanları olarak nasıl tecrübe ettiğimizi anlamak düşünüyor herhalde... Selam ile

*MİAD (Malatyalı İş Adamları Derneği Genel Başkanı)

Bizim İnce Cumali

Malatyalı Cumali denildiğinde benim aklıma hep kardeşlik ve dostluk gelir arkasından anamın mırıldandığı Azerbaycan Türkçesiyle çok sevdiğim bir bayatı gelir.

*Kardaşı
Karlı dağdan kar daşı
Hastanın gönlü nar ister,
Menim gönlüm kardaşı...*

Cumali ile benim aramda olan dostluk ve kardeşlik duygusu şimdiye kadar hiç eksilmedi ve zedelenmedi. Büyük Atatürk dostluğun önemi üzerine şu manalı sözleri kaydetmiştir. *Yakın dostlar sevdikleri tarafından bir işkenceye mahkûmdurlar. O işkence, sevdiklerinin dertlerini dinlemektir.* Büyük düşünür Marcus Licer derin ve köklü dostluklardan bahsederken **Gerçek dost uzakta bile olsa o daima kalbimizdedir.** Demiştir. Cumali nerede olursa olsun, ben onu hep kalbimin en sıcak yerinde taşıdım. Amerika'da geçirdiğim 20 yıl boyunca Cumali'yi ve onunla Atatürk Üniversitesinde geçirdiğimiz mana yüklü günleri hiç unutmadım. Zaman zaman Cumali'yi Amerika'dan telefonla arardım hal hatırını sorduktan sonra sohbet ederdik. Sohbetimiz bazen saatleri bulurdu. **Henry Home** diyor ki, *Arkadaşlar kafadar olunca, hayat daha dolu ve güzel olur.*

Erzurum'da hava güzel, güneşli ve bir o kadar da soğuk bir kış günüydü 1968 yılının.

Atatürk Üniversitesinin öğrencileri Fakültelelerinde sınıflarını doldurmuştu. En kalabalık öğrenci grubuna sahip olan Fakülte, Ziraat Fakültesi idi. Ziraat Fakültesi, önemli günlerinden birini yaşıyordu. Ziraat Fakültesinde Öğrenci Başkanlığı seçimi vardı. Bütün Fakültelerin ve Erzurum'un dikkati bu olaya kilitlenmişti. Seçimlere dışarıdan müdahale yasaktı, â mâ maddi ve manevi destek serbestti. Seçimde önemli iki öğrenci grubu yarışıyordu.

Ülkücüler ve onların karşısında kısa adı DEV GENÇ olan Devrimci Gençler. Ülkücülerin başkan adayı, kendisi aslen Fethiyeli olan Fazıl Gürhan Erk idi. Yönetim kurulunda ise Cumali Ünalı Hasan-nebioğlu, yani bizim İnce Cumali de vardı. Önce

Fazıl Gürkan Erk, daha sonra İnce Cumali bana gelerek, seçim propagandasında kullanılmak üzere birkaç tane orijinal desen çizmemi istediler. Bana böyle bir teklifle gelmeleri beni çok gururlandırdı.

Hayatımda kendimi ilk defa küçük bir adam gibi hissettim. Bu benim ilk kişisel resim sergim olacaktı. İlk önce cüzdanımı yokladım. Gereken resim malzemesini ve poster yapmaya uygun resim kâğıdı alacak kadar param vardı. Her şeyi yüreğimden gelen yüce bir duygu ve heyecanla yapmak istiyordum.

Ya Allah diyerek kolları sıvadım. 3. Öğrenci yurdunda kaldığım 41 numaralı odayı merkez atölye olarak belirledim. Çok güzel ve albenisi olan manalı desenler çizmek istiyordum. Özellikle kız özencilerin oylarını Fazıl Gürkan Erkin grubu olan MİLLİYETÇİ TOPLUMCULAR grubuna vermelerini temin etmek tek gayemizdi. İlk posterime konduğu dalı cılız bacaklarıyla sıkıca sarmalayıp kucaklamış bir bülbül çizdim. Sembolizmi ön planda tutmaya çalıştım.

Attığım her çizginin hatta tek bir noktanın bile ölçülü ve abartıdan uzak olmasına dikkat ediyordum. Çizdiğim bülbülün fotoğrafını bir Konya gezim sırasında Meram Bağlarında çekmiştim. Desen çok güzel oldu beni bile duygulandırmıştı. Desenin altına Altinkisi dengesini bozmayacak şekilde bir Türkçü Rubai yazmıştım.

*Bu dala
Konma bülbül bu dala,
Türklüğe dil uzatan,
Ya soysuz, ya budala...*

Aklımda 40 tane değişik çizimlerin tasarımları vardı. Biraz nefes almak için 1. Yurdun kantinine gittim. Fazıl Gürkan Erk, Cumali Ünalı ve Ülküdaşlarımın çoğu oradaydı. Cumali yanıma yaklaştı ve fısıltılı bir sesle *desenlerden neler yaptın*, diye sordu. Ben de 41 numaralı odaya gel de gör, diye fısıldayı verdim. Hep beraber benim odama doğru yöneldik, kimler yoktu ki, Fazıl Gürkan Erk, Cumali Ünalı, ve bir grup ülkücü arkadaşım,

*Prof. Dr. Ardahan Üniversitesi Halkbilimi Bölüm Başkanı

